

Laila Karrouch

Quan a l'Isma se li van creuar els cables

animallibres

1
Malson

No fa fred ni calor. Tampoc és un dia típic de juny. A estones, el cel presenta un magnífic blau clar, segons més tard es torna grisós, aquell gris apagat i trist.

—Deu minuts! Ni un segon més! —diu la Sergenta amb un to sec.

En realitat, la Sergenta és la senyoreta Matilde, però la majoria d'alumnes ja no recorden, a hores d'ara, com es diu. Per a tots és la senyoreta Sergenta. De sang freda, alta com un sant Pau, grossa com un pi, amarga com el fel. No sap somriure. Tampoc mostra interès per aprendre'n. Tant li fot. De pell més blanca que la neu, de rostre marcat, d'ulls grisos inexpressius i de llavis tan prims que semblen dibuixats amb un llapis de punta fina. Du un gran

monyo grisós molt ben fet; no en sobresurt ni un sol cabell. En Pau, que sempre ho sap tot, diu que s'hi deu posar cola perquè no ha vist mai un monyo tan immòbil. Molts diuen que la Sergenta és soltera, que viu en una casa de dos pisos al bell mig del bosc i que té un gos guardià amb unes dents llargues que baveja tot el dia. Es veu que li agrada passejar-se a mitjanit. No parla amb altres professors ni creua cap mirada amb ningú. L'altre dia un noi de l'altra classe ens va explicar que passejant el seu gos es va trobar davant de la casa de la Sergenta. Amb els ulls exageradament oberts, com si revisqués el moment, assegurava no haver passat mai tanta por. Després d'agafar aire i davant la cara de babaus de tots els presents, menys la meua, que no em crec aquestes fantasmades, el noi assegurava haver sentit uns xiscles i una pudor que provenia del soterrani. Alguna de les noies s'encongia d'espatlles i es feia petita mentre s'amagava darrere d'algun company, no fos cas que la dona aparegués per art de màgia i se la cruspís en un obrir i tancar d'ulls.

—De poc no em marejo amb aquella pudor. El meu gos es va posar a bordar desesperat i vaig haver de marxar corrent com una bala —assegurava.

—Pudor de què? —va preguntar la Cristina, que no es perdia detall de la conversa.

—D'excrements, suposo. No t'ho sabia dir, però quan hi penso em vénen fàstics. —Va fer tremolar tot

el cos traient la llengua fora.— A més, el meu cosí, que és més gran que jo, va mirar per una de les finestres. Diu que va veure uns quadres de dones nues, seques com un pal i blanques com la mateixa mort.

—Apa, fantasma! Això no t'ho creus ni tu —va dir la Cristina darrere el seu pupitre.

—No t'ho creguis. Jo només dic el que sé —va assegurar donant-se importància.

—Mare meva! —va cridar la Marta, una noia amb pigues, amb la cara desencaixada.

—Vols dir que últimament no veus massa la televisió, tu? Fot el camp amb les teves fantasies! —el va tallar en Sergi, un noi prim i esquifit.

La Sergenta sempre vesteix fosca: camisa de mànigues llargues, faldilla fins als turmells, mitges gruixudes i sabates esportives. Porta la mateixa roba tot l'any, tant si fa un sol que crema com si cauen llamps i trons.

Falten deu minuts per a les onze del matí. Les dues hores d'examen més llargues de la història. Tinc el coll adolorit d'estar tanta estona inclinat cap endavant. No hi estic acostumat, sóc més aviat de cul inquiet. Em rasco la cabellera voluminosa, tiro un floc de cabells davant els ulls, hi jugo una bona estona. Hi passo la mà amb els dits oberts. Tinc els cabells suaus, ondulats i foscos. Me'ls hauria de tallar, però

la Sara, la noia més maca de la classe, diu que em donen un aire misteriós. M'encanta aquesta paraula. Jo, misteriós. La Sara també diu que si s'ha fixat en mi és precisament per això, i pels meus ulls grossos i verds, és clar. Quan hi penso em poso vermell i em cargolo tímidament.

La Sergenta no para de passejar-se entre els pupitres. Com si fos una carretera, fa esses entre les primeres files. Amb els braços plegats darrere l'esquena ampla i ferma compta les passes en veu baixa, però no prou, perquè des de la penúltima fila la sento com si em parlés a cau d'orella. De tant en tant, s'atura com si volgués dir alguna cosa. En aquest precís instant, tinc ganes de posar-me dret sobre la taula i expressar en veu alta el que tots pensem i no gosem dir: «Senyoreta Sergenta, estigui's quieta d'una maleïda vegada i faci el favor de posar el cul sobre la cadira com tothom. Ens està posant negres, que no ho veu?».

—Vuit minuts.

Empasso saliva. He de respondre com sigui, ho he de fer, encara que la meva ment sembla que s'ha després de tota la informació que he memoritzat la nit abans. Intento encreuar les cames perquè em fan nosa. Ser el més alt de la classe no sempre és bo; si no, que m'ho diguin a mi. Opto per jugar amb la sabata. La faig anar endavant i endarrere una vegada i una altra. Ara dono cops de taló mentre arrugo el nas.

Aixeco el cap del full. Dec ser l'únic que té l'examen en blanc perquè els companys estan motivats davant de la prova. Què diantre deuen escriure tant?

La Sergenta es gira cap a la pissarra. S'hi concentra llarga estona afirmant amb el cap com si es comunicés amb el teorema de Pitàgores. Em mossego les ungles ajuntant les dents amb força i no paro fins que sento un dolor intens a l'índex. Decidit, clavo una coça descontrolada a la cama de la Quatre Ulls (Adriana per a la resta dels companys), que fa un bot arrugant el front. Vermella com la sang, s'empassa el crit. Una suor calenta em llisca pel front, alço la barbeta, tanco el puny serrant les dents. Em faig por, francament. La companya em mira tremolosa, com si hagués vist un fantasma. Tot seguit, busca la Sergenta amb la mirada. Veig que fa un esforç per moure la mà a la dreta. Tot i així, no arribo a veure les respostes perquè continua tapant gran part del paper. Aquesta nena és molt curta! Hi he d'insistir més, no em queda més remei.

—Més a la dreta —li ordeno amb una veu apagada. Agafo empenta amb el peu, li torno a clavar una altra puntada. Aquesta vegada amb més ganes. La Quatre Ulls es queixa en silenci. Ha valgut la pena perquè la mocosa s'aparta totalment i em deixa via lliure per poder llegir i copiar amb facilitat. El primer exercici diu així: «Els alumnes de 6è fan una sortida en bicicleta i porten una garrafa de 5 litres amb aigua. En els

gots que s'utilitzen per repartir-la, hi caben 250 ml. Quants gots es podran emplenar? A) 5 gots; B) 10 gots; C) 20 gots». Marco la C, imitant-la, amb un cercle gran. Abans d'acabar l'enunciat de la següent pregunta, una ventada a la cara em fa volar els cabells cap enrere. Deu ser imaginació meva perquè la Sergenta no s'ha mogut de lloc, només ha canviat de postura; desplaça tot el pes del seu cos sobre la cama dreta posant-se, gairebé, de puntetes fent un gir suau com una ballarina. En qualsevol moment es podria girar de cop i flas! Espero uns segons prudents. Miro cap a la meua esquerra a través de la finestra: una pluja fina banya el pi solitari al bell mig del pati. Fixo la mirada una mica més enllà: es forma un preciós arc de Sant Martí amb tots els seus colors: vermell, taronja, groc, verd, blau... Quina imatge més bonica! No em cansaria de mirar-la. Tanco els ulls i em deixo emportar. Imagino que sóc un ocell lleuger capaç de volar molt amunt, fins a l'infinit, allà on ningú em controla ni em diu què haig de fer i què no. Obro la finestra de bat a bat, expandeixo les ales decidit a escampar la boira i qui vulgui que em busqui! Abans, faig una ullada a la classe i contemplo la cara dels penjats que es queden frustrats amb l'examen de matemàtiques. El quadre de Leonardo de Vinci, que fa anys i panys que corre per l'aula, està cobert de pols. La Mona Lisa em pica l'ullet mentre es fa trenes amb els seus cabells llargs. Només vull perdre'm

per l'univers, descobrir racons màgics del món sense que ningú em posi fre, sentir-me lliure com el vent, com l'aire. Em sento lleuger com el fum i volo amb tendresa mentre una pau interna es filtra al meu interior. M'allunyo sol, però lliure.

De sobte, les gotes d'aigua es fan grosses, l'aire es torna gèlid i el cel gris fosc, gairebé negre.

Torno al meu pupitre, replego les ales tot encaixant les natges a la cadira perquè d'aquest examen dependrà si passo de curs o no.

–Tres minuts! –La mala bruixa deu gaudir pressionant el personal.

Nou preguntes per respondre en tres miserables minuts. Aquests són els moments que em fan recordar alguns dels comentaris del meu millor amic, Bilal: «Necessites un miracle per fer del miracle un miracle». Al Bilal li agrada molt jugar amb les paraules. De vegades diu coses sense sentit, però altres vegades en tenen molt. I en aquesta ocasió, quanta raó té en Bilal!

–Trenta segons!

Agafó aire pel nas, el trec per la boca a poc a poc. Tinc temps, tinc temps, tinc el temps just per treure l'examen de la Quatre Ulls i posar-hi el meu nom, així de fàcil. Aquest és el moment de la meva vida i no penso fallar. En un segon, amb un moviment àgil, veloç i calculat li foto la prova a la companya, que es queda amb la cara pàl·lida, mirada totalment

perduda i una boca exageradament oberta. Sembla una fotografia en blanc i negre. Hi ha un moment que m'espanto pensant que caurà rodona a terra de l'ensurt. Respiro alleugerit quan veig que es recol·loca les ulleres de pasta blanca. Parpelleja amb els ulls bellugadissos ajupint el cap petitó. Estic segur que la Quatre Ulls no em descobrirà perquè si ho fa ja sap què l'espera. Em coneix des de parvulari, per desgràcia meva. Crec que és conscient que li tinc un profund odi perquè sí, així sense més. Un és com és, no hi puc fer res. Amb el títex, faig desaparèixer el nom d'Adriana Bigues per escriure Ismael Verbelen amb lletra grossa, rodona i segura.

—Deixeu els exàmens sobre la taula. El bolígraf al costat. Després poseu-vos drets i sortiu sense intercanviar ni una sola paraula.

Obeïm com si fóssim a l'exèrcit. Desfilem cap al pati capcots, entre cansats i espantats. Alleugereixo el pas, necessito sortir, deixar-me mullar per la pluja, respirar aire pur, no demano res de l'altre món. Convençut, segueixo les passes de la Mireia, la noia de cua de cavall que seu al meu davant. Li dono una lleugera empenta. Ella rondina. De sobte, noto una pressió sobre el canell que m'escanya, em dóna mal rotllo. Tinc una sensació estranya, com si caigués en un pou molt fondo i fosc, quan descobreixo la propietària de la manassa.

—On creus que vas?

Giro el cos bruscament, com si algú m'hagués donat un cop de destrat al cap. Intento retirar la mà del meu canell, però la Sergenta té una força extraordinària.

—Vaig al pati. —La mà lliure em fa nosa, i la bellugo en totes direccions. Bellugo el cos de lloc amb els peus clavats a terra.

—Em prens per idiota, o què?! Torna al teu lloc. —Em pressiona més el canell fins que em deixa garraitibat. S'ajup a la meva alçada, em mira fixament als meus ulls carregats de basarda. Tot seguit, em deixa anar l'alè en plena cara que de poc no perdo el sentit. Aquesta dona no es deu raspallar les dents des de la infància. Però jo sóc valent, vull ser valent. La miro amb tendresa demanant pietat, comprensió, només sóc un noi de dotze anys que està espantat, senyora Sergenta, o és que vostè no ha robat un examen, ni mentit, ni copiat mai a la vida? Darrere d'aquells ulls grisos hi ha d'haver un ésser humà amb sentiments, i sota aquest bigoti viril es deu amargar un somriure femení i bonic. A pesar dels meus esforços mentals, no sóc capaç d'anar més enllà del gris dels seus ulls, no puc llegir la seva mirada freda.

—Fora tots! —crida a la resta d'alumnes. Em sento més petit que un pèsol, més sol que un mussol, més espantat que un nen abandonat.

—Et creus intel·ligent robant l'examen d'una companya? Creus que pots jugar amb mi?

–Però jo...

–A callar! –deixa anar un crit eixordador que em fa botar—. Tot l'any que et fas el beneit, creient-te que ets un nen gran i intel·ligent, però ets un rucl! Repetiràs curs com jo em dic Matilde. Estaràs a la mateixa classe i em tindràs com a professora de matemàtiques i ciències i com a tutora. Així aprendràs a respectar-me. Ara seu i torna a fer l'examen. Tinc tot el dia. No m'espera ningú, per tant, ja pots començar!

No puc controlar les llagrimotes, que no paren de brollar. No recordo haver plorat tant des que quan tenia sis anys vaig caure del trampolí i em vaig fer un trau d'una mida considerable.

Ara un tel davant dels ulls no em deixa veure-hi, em raja aigua pel nas. Sanglotejo sense alè i tinc un maldecap horrorós. Em tapo la cara amb les mans. Tinc ganes de cridar. Em sento com un volcà a punt d'entrar en erupció. La ràbia em puja des de l'estómac i crema com un ferro roent. Em tapo les orelles amb les mans congelades. Amb la cara desencaixada i marcant les venes del coll, amb els ulls a punt de sortir de les conques i els mocs penjant fins a la boca, crido com un boig posseït pel dimoni.

–No! No! No! No vull repetir curs... No, si us plau... No!!!

Unes mans em sacsegen amb força.

–Isma, Isma, Isma, desperta!!!